

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1418/2021
24.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Александар Маринковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2381/20 од 22.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2381/20 од 22.01.2021. године тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 214/20 од 18.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 214/20 од 18.06.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде исплати појединачно одређене износе у овом ставу изреке са законском затезном каматом, као и да на досуђене износе на име тужиоца уплати припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. У ставу другом обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2381/20 од 22.01.2021. године преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 214/20 од 18.06.2020. године тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од 01.03.2014. године до 01.02.2015. године исплати појединачно одређене износе у овом ставу изреке са законском затезном каматом и да на

досуђене износе мање исплаћене зараде Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање на име тужиоца уплати припадајуће доприносе. Преиначено је решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, којом је преиначена првостепена пресуда, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку и установио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је био у радном односу у Привредном друштву „Колубара“, д.о.о. „Вреоци“ до 31.12.2013. године, када је извршена статусна промена припајање ПК „Колубара метал“ д.о.о. Вреоци ПД РБ „Колубара“ д.о.о. као друштву стицаоцу. У периоду до статусне промене, закључно са 31.12.2013. године, цена радног часа за најједноставнији рад, као елемент за обрачун зараде, била је уговорена цена радног часа. Након извршене статусне промене тужени као послодавац следбеник исплаћивао је зараде запосленима, укључујући и овде тужиоца, утврђујући вредност радног часа на основу Споразума о утврђивању вредности радног часа, закљученог између директора ПД РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац и синдикалне организације „Колубара метал“. На описани начин је за запослене у ЈП РБ „Колубара“ утврђена већа вредност радног часа за обрачун зараде у односу на запослене у Огранку „Колубара метал“ за сваки месец у утуженом периоду.

У утуженом периоду тужилац је до 31.12.2013. године био запослен у ПД „Колубара метал“ д.о.о, а потом од 01.01.2014. године код правног претходника РБ „Колубара“ д.о.о. Након статусне промене ПД „Колубара метал“ д.о.о. Вреоци припојена је РБ „Колубара“ д.о.о. као оснивачу. У периоду од 01.01.2014. године до 01.02.2015. године тужени као послодавац следбеник је на запослене у Огранку „Колубара метал“ примењивао опште акте послодавца претходника, односно КУ „Колубара метал“ д.о.о. од 27.07.2012. године. Тужбени захтев односи се на разлику зараде обрачунате на основу мање вредности радног часа за запослене у Огранку „Колубара метал“ у односу на вредност радног часа обрачунату за остале запослене у ЈП РБ „Колубара“.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату разлике зараде. Становишта је да тужилац нема право на исплату разлике јер му је зарада у утуженом периоду исплаћивана у складу са закљученим Споразумима о утврђивању вредности радног часа и у складу са одредбама КУ, важећег код туженог.

Другостепени суд је нашао да је таква одлука првостепеног суда донета погрешно применом материјалног права на утврђено чињенично стање. Становишта је да су запослени из припојеног друштва стављени у неравноправан положај у односу на друге запослене код послодавца, чиме је извршена њихова дискриминација. Налазећи да цена рада за исти рад или рад исте вредности мора бити иста, другостепени суд

преиначава првостепену пресуду и обавезује туженог да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде исплати утврђене новчане износе за период од марта 2014. године закључно са јануаром 2015. године.

Овакво правно становиште другостепеног суда није правилно.

Према одредби члана 150. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05... 75/14), послодавац следбеник дужан је да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца, осим ако пре истека тог рока: 1) истекне време на које је закључен колективни уговор код послодавца претходника; 2) код послодавца следбеника буде закључен нови колективни уговор.

Одредбом члана 33. став 1. Колективног уговора предвиђено је да се вредност радног часа за текућу годину утврђује за сваки месец у висини вредности радног часа за најједноставнији рад, који се примењује код оснивача ПД РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац, а евентуалну већу вредност, уговорне стране могу споразумно накнадно утврдити. Према ставу 3. истог члана, ако се у току календарске године битно промене околности на основу којих је утврђена вредност радног часа за најједноставнији рад, уговорне стране ће га споразумно променити.

У конкретном случају, након извршене статусне промене припајања ПД „Колубара Метал“ д.о.о. туженом ПД РБ „Колубара“ д.о.о, послодавац следбеник је сходно одредби члана 11. Уговора о припајању, на запослене припојеног предузећа примењивао опште акте „Колубаре Метал“ д.о.о. још годину дана, у периоду од 01.01.2014. до 01.02.2015. године, у складу са чланом 150. Закона о раду. Одредбом члана 33. став 3. Колективног уговора „Колубара Метал“, који је тужени као послодавац следбеник наставио да примењује у наведеном периоду, био је уређен начин одређивања вредности радног часа запослених у случају промењених околности. Вредност радног часа запослених у Огранку „Колубара Метал“ је утврђивана за сваки појединачан месец у спорном периоду на основу сагласних изјава представника запослених у синдикату и директора туженог послодавца следбеника, а овако закључене споразуме нико није оспоравао у одговарајућем поступку па они производе правно дејство.

У побијаној другостепеној пресуди суд закључује да је применом одредбе члана 33. став 3. Колективног уговора „Колубара Метал“ могла бити утврђивана вредност радног часа споразумно због промењених околности у току 2013. године, док је „Колубара Метал“ пословала као самостално привредно друштво, али не и након припајања туженом у току 2014. године. Овакав правни став није прихватљив јер је, у складу са чланом 150. Закона о раду, тужени као послодавац следбеник био дужан да најмање годину дана након припајања примењује колективни уговор послодавца претходника – што значи и одредбу члана 33. став 3. тог општег акта, осим ако пре истека тог рока код послодавца следбеника није закључен нови колективни уговор. Обавезна примена општег акта послодавца претходника од стране послодавца следбеника у периоду од најмање годину дана може довести до тога да запослени код послодавца претходника у том периоду остварују мању или већу зараду од запослених код послодавца следбеника. У овом случају до тога није дошло зато што су запослени у Огранку „Колубара Метал“ на основу свог општег акта имали већи коефицијент за обрачун зарада од запослених у РБ „Колубара“, па су кроз споразумно утврђено мању вредност радног часа њихове зараде у 2014. години биле фактички изједначене са

зарадама запослених у осталим организационим јединицама туженог. Коефицијенти и вредност радног часа свих запослених код туженог који обављају исте послове нормативно су изједначени у јануару 2015. године изменама одлука о коефицијентима, односно у фебруару месецу исте године ступањем на снагу Посебног колективног уговора ЈП „Електропривреда Србије“.

Сагласно изложеном, Врховни касациони суд преиначио је другостепену пресуду тако што је одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду, применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

У складу са изнетим, одлучено је као у изреци.

Врховни касациони суд је применом члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове ревизијског поступка, с обзиром да је тужена успела у поступку по ревизији. Тужени има право на накнаду опредељених трошкова ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара за састав ревизије. Туженом није досуђена накнада судских такси на ревизију и одлуку по ревизији јер захтев за накнаду тих трошкова није опредељен у складу са чланом 163. ставом 2. ЗПП.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић